JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
GIUSEPPE TESAURO
29 päivänä helmikuuta 1996 *

1. Yhteisöjen tuomioistuimelle on jälleen kerran esitetty ennakkoratkaisukysymys octroi de mer -veron (meriveron) laillisuudesta, joka on ollut jo aikaisemmin asiassa Legros ym. 16.7.1992 annetun tuomion [1] ja yhdistetyissä asioissa Lancry ym. 9.8.1994 annetun tuomion [2] kohteena. Kuten tunnettua, tätä veroa kannettiin Ranskan merentakaisissa departementeissa (jäljempänä DOM) kaikista sellaisista tavaroista, jotka tuotiin näille alueille kulutusta varten, riippumatta siitä, mistä ne tuodaan tai mikä niiden alkuperä on, eli riippumatta siitä, onko kysymys toisesta yhteisön jäsenvaltiosta, kolmannesta maasta tai toisesta Ranskan alueesta.

Ensimmäisen kerran 1600-luvulla käyttöön otettua meriveroa koskevia säännöksiä on muutettu useasti vuosien (tai paremminkin vuosisatojen) kuluessa. Kansallisen tuomioistuimen käsiteltävänä olevan oikeudenkäyntiasian tosiseikkojen tapahtuma-aikana perussäännökset sisältyivät toimivallasta Guadeloupella, Ranskan Guyanassa, Martiniquella ja Réunionilla 2.8.1984 annettuun lakiin nro 84-747 [3] ja tarkemmin sen taloutta ja verotusta koskevaan osaan.

2. Asiassa Legros ym. antamassaan tuomiossa yhteisöjen tuomioistuin totesi meriveron olevan EY:n perustamissopimuksen 9 artiklassa kielletty tulleja vaikutukseltaan vastaava maksu, siltä osin kuin sitä kannetaan toisesta jäsenvaltiosta tuoduista tuotteista, tähän luokitteluun ei vaikuta se seikka, että meriveroa kannetaan vastaavasti Ranskan valtion muista osista kyseisille alueille tuoduista tuotteista.

Tässä tuomiossa yhteisöjen tuomioistuin täsmensi myös, että vaikutukseltaan vastaavien maksujen kieltoa ei voida tulkita eri tavalla sen mukaan, kannetaanko sitä yhteisön sisäisessä kaupassa vai perustuuko se kahden- tai monenväliseen kansainväliseen sopimukseen, jonka yhteisö on tehnyt yhden tai useamman kolmannen maan kanssa ja jolla on tarkoitus poistaa kaupan esteet. Tämän vuoksi yhteisöjen tuomioistuin katsoi, että yhteisön ja Ruotsin kuningaskunnan välillä tuolloin voimassa olleen vapaakauppasopimuksen, jossa oli määrätty nimenomaisesti vastaavanlaisesta kiellosta, vastaisena oli pidettävä meriveron perimistä myös Ruotsista tuoduista tavaroista.

3. Kyseisen tuomion jälkeen yhdistetyissä asioissa Lancry ym. annetussa tuomiossa

* Alkuperäinen kieli: italia.

1 — Asia C-163/90, Legros ym., tuomio 16.7.1992 (Kok. 1992, s. I-4625).

2 — Yhdistetyt asiat C-363/93, C-407/93, C-408/93, C-409/93, C-410/93 ja C-411/93, Lancry ym., tuomio 9.8.1994 (Kok. 1994, s. I-3957).

3 — Journal officiel de la République française, 3.8.1984, s. 2559.

yhteisöjen tuomioistuin totesi, että päätös N:o 89/688/ETY [4], jolla neuvosto salli Ranskan tasavallan pitävän voimassa 31.12.1992 asti kyseisen päätöksen tekohetkellä voimassa olleen meriverojärjestelmän, oli pätemätön. Lisäksi tukeutuen periaatteeseen yhteisön tullialueen yhtenäisyydestä yhteisöjen tuomioistuin luokitteli tuomiossa kyseisen veron tulleja vaikutukseltaan vastaavaksi maksuksi myös niiltä osin, kuin sitä kannetaan tuotaessa DOM:ien alueelle yksinomaan toiselta Ranskan alueelta peräisin olevia tuotteita, ja muutti näin radikaalisti pelkästään jäsenvaltion sisäisiä asioita koskevaa, yli 30 vuoden oikeuskäytäntöä. [5]

4. Yhteisöjen tuomioistuimelle ei sitä vastoin ole vielä esitetty kysymystä siitä, onko perustamissopimuksen mukaisena pidettävä meriveron kantamista tavaroista, jotka on tuotu DOM:eihin sellaisista kolmansista maista, joilla ei ole mitään kauppasopimusta Euroopan yhteisön kanssa. Nyt käsiteltävänä olevalla ennakkoratkaisukysymyksellä on tarkoitus täyttää tämä aukko. Kysymyksen esittänyt tuomioistuin haluaa lähinnä tietää, onko tulleja vaikutukseltaan vastaavan meriveron soveltaminen tuontiin kolmansista maista yhteensopiva perustamissopimuksen 9 ja 18—29 artiklaan perustuvan yhteisen tullitariffin käyttöönottamisen ja 113 artiklassa tarkoitetun yhteisen kauppapolitiikan perusperiaatteiden kanssa. Tätä on pidettävä sen jossain määrin epätäsmällisen kysymyksen kohteena, jonka Tribunal d'instance du 12e arrondissement de Paris on esittänyt käsitellessään oikeudenkäyntiasiaa, jossa kantajat ovat vaatineet eri ajanjaksoina, mukaan lukien ajanjakson 1.11.1988—30.11.1991, maksamiensa meriverojen palauttamista, ja jonka sanamuoto on seuraava:

Onko perustamissopimuksessa määrättyä syrjintäkiellon periaatetta tulkittava siten, että sen vastaisena on pidettävä sitä, että jäsenvaltio kantaa vaikutukseltaan vastaavana maksuna pidettävää sisäistä veroa tavaroista, jotka tuodaan sellaisista kolmansista maista, joiden kanssa yhteisöllä ei ole mitään erityissopimusta, siitä huolimatta, että näistä samoista kolmansista maista peräisin olevista tavaroista, jotka tuodaan toisista jäsenvaltioista, ei kanneta kyseistä veroa?

Jos vastaus tähän kysymykseen on kieltävä, eikö tällaisen veron kantamista yhdessä jäsenvaltiossa ole pidettävä sellaisena erilaisena kohteluna, joka voi vaarantaa eri jäsenvaltioiden taloudellisten toimijoiden yhdenvertaisuuden, aiheuttaa vääristymiä tai vahingoittaa yhteismarkkinoiden perustaa?

5. Aluksi on muistutettava, että perustamissopimuksen 177 artiklan mukaisessa ennakkoratkaisumenettelyssä yhteisöjen tuomioistuimella ei ole toimivaltaa antaa ratkaisua siitä, onko kansallinen toimenpide yhteensopiva yhteisön oikeuden kanssa, vaan se voi

4 — Ranskan merentakaisissa departementeissa sovellettavasta meriverojärjestelmästä 22 päivänä joulukuuta 1989 tehty neuvoston päätös (EYVL L 399, s. 46).

5 — Tämä uusi oikeuskäytäntö on äskettäin vahvistettu yhdistetyissä asioissa (C-485/93 ja C-486/93, Simitzi 14.9.1995 annetussa tuomiossa (Kok. 1995, s. I-2655), jossa oli myös kysymys paikallisesta verosta, jota kannettiin tavaroiden tuonnista Kreikkaan kuuluvalle Dodekanesian alueelle ja jolla oli huomattavia yhtäläisyyksiä DOM:eilla kannettavaan meriveroon.

ainoastaan esittää kansalliselle tuomioistuimelle kaikki sellaiset tulkintaa koskevat seikat, joiden perusteella kansallinen tuomioistuin voi arvioida tätä yhteensopivuutta sen käsiteltäväksi saatettua asiaa ratkaistessaan. [6] Jos esitettyä kysymystä siis tulkitaan oikein, tarkoituksena on saada tietää, onko tulliliittoa koskevien perustamissopimuksen määräysten vastaisena pidettävä paitsi sitä, että tulleja vaikutukseltaan vastaavia maksuja kannetaan yhteisön sisäisessä kaupassa, myös sitä, että näitä kannetaan kolmansien maiden kanssa käytävässä kaupassa.

6. Tältä osin yhteisöjen tuomioistuin on vakiintuneesti todennut, että vaikutukseltaan vastaavien maksujen poistamisella on eri tarkoitus ja oikeudellinen perusta sen mukaan, onko kysymyksessä kauppa kolmansien maiden kanssa vai yhteisön sisäinen kauppa. Siten "yhteisön sisäisen kaupan osalta kysymys on perustamissopimuksessa itsessään eli sen 9 artiklassa määrätystä ehdottomasta ja absoluuttisesta kiellosta, koska kiellon tarkoituksena on tavaroiden vapaan liikkuvuuden toteuttaminen yhteisön sisällä. —— Kolmansien maiden kanssa käytävän kaupan osalta sitä vastoin kysymystä siitä, onko vaikutukseltaan vastaavat maksut poistettava tai säilytettävä tai onko niitä muutettava taikka voidaanko niitä ottaa käyttöön, on tutkittava ottamalla huomioon yhteisen kauppapolitiikan asettamat vaatimukset ja ne vaatimukset, jotka aiheutuvat yhteisen tullitariffin käyttöönottamisesta ja jotka liittyvät kolmansista maista tulevan tuonnin edellytysten yhdenmukaistamiseen" [7].

7. Ottaakseen huomioon nämä vaatimukset yhteisöjen tuomioistuin on todennut yhdistetyissä asioissa Sociaal Fonds voor de Diamantarbeiders 13.12.1973 antamastaan tuomiosta [8] lähtien, että yhteisen tullitariffin voimaantulosta 1.7.1968 lähtien jäsenvaltiot eivät saa ottaa yksipuolisesti käyttöön uusia maksuja tai veroja, joita kannetaan suoraan kolmansista maista tuoduista tuotteista, eivätkä ne saa korottaa jo voimassa olevia maksuja tai veroja. Vaikka tällaisesta kiellosta ei säädetty nimenomaisesti asetuksessa (ETY) N:o 950/68 [9], jolla yhteisössä otettiin käyttöön yhteinen tullitariffi sen alkuperäisessä muodossaan, tällainen kielto johtui välttämättä asetuksessa säädetystä velvollisuudesta olla muuttamatta yhteisen tullitariffin sallimaa suojelun tasoa ottamalla käyttöön muita veroja tai maksuja.

Tällaista päätelmää tukee myös se, että perustamissopimuksen 113 artiklan 1 kohdan mukaan siirtymäkauden päätyttyä yhteisen kauppapolitiikan on perustuttava yhtenäisiin periaatteisiin etenkin tullien muuttamisessa, tulli- ja kauppasopimusten tekemisessä, vapauttamista koskevien toimenpiteiden yhtenäistämisessä, vientipolitiikassa sekä kauppaa suojaavissa toimenpiteissä. Nämä periaatteet edellyttävät myös verotusta ja kauppapolitiikkaa koskevien kansallisten eroavaisuuksien poistamista kolmansien maiden kanssa käytävän kaupan osalta, kuten ilmenee itse tuomiosta.

6 — Ks. tältä osin viimeksi asia C-55/94, Gebhard, tuomio 30.11.1995 (19 kohta, Kok. 1995, s. I-4165).

7 — Asia 70/77, Simmenthal, tuomio 28.6.1978 (Kok. 1978, s. 1453, 22 ja 23 kohta).

8 — Asia 37/73 ja 38/73, Sociaal Fonds voor de Diamantarbeiders, tuomio 13.12.1973 (Kok. 1973, s. 1609).

9 — Yhteisestä tullitariffista 28 päivänä kesäkuuta 1968 annettu asetus (EYVL L 172, s. 1).

Koska kyseinen kielto ei kuitenkaan ole ehdoton, yhteisöjen tuomioistuin täsmensi asiassa Simmenthal antamassaan tuomiossa [10], että säätäessään kyseisestä kiellosta yhteisön toimielimet voivat säätää kiellosta myös poikkeuksia, jos näin sallitut verot tai maksut ovat ainoastaan sellaisia "veroja tai maksuja, joilla sinänsä on kaikissa jäsenvaltioissa yhtenäinen vaikutus kauppaan kolmansien maiden kanssa" [11].

8. Joka tapauksessa komission ja neuvoston tehtävänä on todeta, ovatko sellaiset verot ja maksut, jotka olivat jo olemassa otettaessa käyttöön yhteinen tullitariffi, yhteensopivia perustamissopimuksen kanssa. [12] Tältä osin velvoite näiden poistamiseen voi myös johtua esimerkiksi maatalouspolitiikan alalla yhteisön tekemistä kauppasopimuksista tai yhteisön tiettyjen kolmansien maiden kanssa tekemistä assosiaatiojärjestelyistä. Siten jos yhteisön toimielimet eivät ole muuta säätäneet, kiellettynä on pidettävä sellaisten verojen ja maksujen korottamista, jotka olivat jo voimassa silloin, kun yhteinen tullitariffi tuli voimaan.

9. Yhteisöjen tuomioistuin on vahvistanut tämän tulkinnan myöhemmässä oikeuskäytännössään. [13] Erityisesti on todettava, että asiassa C-125/94, Aprile, 5.10.1995 annetulla tuomiolla ei mielestäni muuteta aikaisempaa oikeuskäytäntöä, toisin kuin pääasian kantajat ovat esittäneet. On tosin totta, että kyseisessä tuomiossa todettiin yleisesti jäsenvaltioihin sovellettavan kieltoa ottaa yksipuolisesti käyttöön vaikutukseltaan vastaavia maksuja kolmansien maiden kanssa käytävässä kaupassa, mutta samoin on totta, että — kuten julkisasiamies on oikein todennut ratkaisuehdotuksessaan — kyseisessä asiassa ongelmana ei ollut sellaisen maksun pysyttäminen voimassa, joka olisi ollut voimassa jo otettaessa yhteistä tullitariffia käyttöön. Riidatonta on nimittäin, että kysymyksessä ollut maksu otettiin käyttöön 1.7.1968 jälkeen.

10. Siten määriteltäessä, onko vaikutukseltaan vastaava maksu yhteensopiva yhteisön oikeuden kanssa, kun sitä kannetaan yhteisön ja sellaisten kolmansien maiden välisessä kaupassa, joiden kanssa yhteisö ei ole tehnyt tällaiset maksut kieltävää kahden- tai monenvälistä kansainvälistä sopimusta, on kyseisen oikeuskäytännön perusteella tutkittava, oliko kysymyksessä oleva vero tai maksu voimassa jo silloin, kun yhteinen tullitariffi otettiin käyttöön.

Meriveron osalta perussäännökset sisältyivät — kuten olen jo todennut — pääasian tosiseikkojen tapahtuma-aikana lakiin nro 84-747, jolla muutettiin aikaisempaa, 19.3.1946 annettuun lakiin nro 46-51 ja useisiin joulukuussa 1947 annettuihin asetuksiin

10 — Ks. alaviite 7.

11 — Ks. asia Simmenthal, tuomion 26 ja 27 kohta.

12 — Tämä on todettu myös jo alaviitteessä 8 mainitussa asiassa Sociaal Fonds voor de Diamantarbeiders annetun tuomion 18—21 kohdassa.

13 — Ks. asia 266/81, SIOT, tuomio 16.3.1983 (Kok. 1983, s. 731, 18 kohta); yhdistetyt asiat 267/81, 268/81 ja 269/81, SPI ja SAMI, tuomio 16.3.1983 (Kok. 1983, s. 801, 26—28 kohta); asia C-125/94, Aprile, tuomio 5.10.1995 (Kok. 1995, s. I-2919) ja asia C-36/94, Siesse, tuomio 26.10.1995 (Kok. 1995, s. I-3573).

sisältyvää sääntelyä. [14] On syytä todeta, että lain nro 84-747 38 artiklassa merivero luonnehdittiin oikeudellisesti uudelleen siten, että se määriteltiin kulutusveroksi, ja siinä säädettiin samalla, että se oli laskettava samoin kuin aikaisemmin sen tavaroiden tullausarvon perusteella, joka niillä on tuotaessa niitä DOM:eihin. Samassa säännöksessä annettiin näiden alueiden alueneuvostoille toimivalta määritellä verokanta eri tuotteiden osalta, määriteltiin veronsaajiksi alueiden kunnat ja viitattiin veron perusteen ja veron kantamisen osalta niihin säännöksiin, jotka olivat jo olemassa kyseisen lain tullessa voimaan.

Meriveron lisäksi kyseisillä alueilla oli lain nro 84-747 39 artiklan perusteella mahdollisuus ottaa käyttöön niiden hyväksi meriveroa vastaavilla edellytyksillä kannettava, enintään yhden prosentin suuruinen lisätulli.

11. Edellä esitettyjen täsmennysten mukaisesti kansallisen tuomioistuimen tehtävänä on tutkia, muutettiinko meriveron ominaispiirteitä, sellaisina kuin ne olivat otettaessa käyttöön yhteistä tullitariffia, lailla nro 84-747 siinä määrin, että sitä on pidettävä luonteeltaan uutena tullina, ottaen tällöin huomioon veron uuden oikeudellisen luonnehdinnan, joka ei kuitenkaan sinänsä ole ratkaiseva, ja alueellisille neuvostoille annetut uudet toimivaltuudet. Kansallisen tuomioistuimen olisi erityisesti otettava huomioon mahdolliset muutokset, jotka koskevat veron soveltamisedellytyksiä, verovelvollisia ja veron määrää tai verokantaa. Kun otetaan erityisesti huomioon 1.7.1968 lähtien kolmansien maiden kanssa käytävässä kaupassa voimassa ollut kielto, jonka mukaan sellaisia veroja tai maksuja, jotka eivät ole varsinaisia tulleja, ei saa korottaa, kaikkia sellaisia toimenpiteitä on pidettävä kiellettyinä, joilla on laajennettu tämän päivämäärän jälkeen veron soveltamisalaa siten, että veroa kannetaan uusista tuoteryhmistä, tai joilla on lisätty jollain tavalla sellaisten tuotteiden verorasitusta, joista veroa oli jo aikaisemmin kannettu. Kuten komissio on oikein todennut, meriveron kantamista on ainakin näiden edellytysten täyttyessä pidettävä yhteisön oikeuden vastaisena.

12. Koska toisaalta kaikki sellaiset kansalliset verot ja maksut, joita jokin jäsenvaltio on yksipuolisesti säätänyt kannettavaksi yhteisön sääntelyn mukaisten tullien lisäksi, voivat vaarantaa yhteisen kauppapolitiikan välttämättömän yhtenäisyyden ja tulliliiton asian- ja yhdenmukaisen toiminnan, on selvää, että sellaiset perusteet, joita käytetään päätettäessä, onko tietyn veron tai maksun katsottava olleen jo voimassa otettaessa käyt-

14 — Lakia nro 84-747 on muutettu 17.7.1992 annetulla lailla nro 92-676 (Journal officiel de la République française, 19.7.1992, s. 9697), joka tuli voimaan 1.1.1993 eli pääasian tosiseikkojen tapahtuma-ajan jälkeen. Tämä laki on annettu sen velvoitteen täytäntöönpanemiseksi, joka Ranskan valtiolla on edellä mainitun päätöksen 89/688 1 artiklan perusteella, jossa Ranska määrätään muuttamaan meriveroa koskevaa järjestelmää siten, että sitä sovelletaan 31.12.1992 lähtien samalla tavalla DOM:eille tuotuihin tuotteisiin ja niistä peräisin oleviin tuotteisiin.

töön yhteistä tullitariffia, voivat olla vain hyvin tiukkoja. Tämän vuoksi ja ottaen huomioon, että kansallisen tuomioistuimen toimivaltaan kuuluu tulkita kansallista oikeutta ja että tätä toimivaltaa on kunnioitettava, en voi olla huomauttamatta, että on hyvin vaikea kiistää sitä, että lain nro 84-747 39 artiklassa säädettyä lisätullia on pidettävä "uutena" tullina verrattuna ennen vuotta 1968 voimassa olleeseen järjestelmään, kuten myös Ranskan hallitus on myöntänyt asian suullisessa käsittelyssä.

13. Ranskan hallitus on lisäksi vaatinut tuomion ajallisten vaikutusten rajoittamista siinä tapauksessa, että yhteisöjen tuomioistuin katsoo meriveron kaltaisen veron lainvastaiseksi myös niiltä osin, kuin sitä kannetaan sellaisten kolmansien maiden kanssa käytävässä kaupassa, joiden kanssa yhteisöllä ei ole mitään tähän liittyvää sopimusta. Tältä osin Ranskan hallitus vetoaa yhtäältä niihin vakaviin taloudellisiin seurauksiin, joita aiheutuisi paikallisviranomaisille sellaisesta tuomiosta, jonka perusteella niillä olisi velvollisuus palauttaa tähän asti perusteettomasti kannetut verot, ja toisaalta se vetoaa siihen, että kyseisen veron lainmukaisuus on ollut objektiivisesti epävarmaa ainakin asiassa Legros ym. annettuun tuomioon asti, jossa merivero katsottiin vaikutukseltaan vastaavaksi maksuksi.

14. Tältä osin on täsmennettävä, että — kuten tunnettua — sellainen tulkinta, jonka yhteisöjen tuomioistuin antaa 177 artiklaan perustuvan toimivaltansa nojalla yhteisön oikeuden oikeusnormista, selkeyttää ja täsmentää tämän oikeusnormin merkitystä siten, että normi olisi ollut ymmärrettävä tämän sisältöisenä ja sitä olisi pitänyt soveltaa tällaisena jo sen voimaantulosta lähtien. Siten jos kaikki ne edellytykset, jotka koskevat kyseisen oikeusnormin soveltamista koskevan oikeudenkäyntiasian vireillepanoa kansallisessa tuomioistuimessa, täyttyvät, kansallisen tuomioistuimen on periaatteessa sovellettava näin tulkittua oikeusnormia myös sellaisiin oikeussuhteisiin, jotka ovat syntyneet ennen kyseisen tuomion julistamista, paitsi jos kysymys on oikeussuhteista, joiden kaikki vaikutukset ovat jo päättyneet.

15. Ainoastaan poikkeuksellisissa olosuhteissa yhteisöjen tuomioistuin voi oikeusvarmuutta koskevan yleisen periaatteen perusteella rajoittaa asianomaisten oikeussubjektien mahdollisuutta perustaa vaatimuksensa näin tulkittuun oikeusnormiin vilpittömässä mielessä perustettujen oikeussuhteiden riitauttamiseksi. [15] Rajoittaessaan näin tuomion vaikutuksia yhteisöjen tuomioistuin on vakiintuneesti soveltanut kahta perustetta. Se on ennen kaikkea ottanut huomioon ne käytännön seuraukset, joita voi mahdollisesti aiheutua siitä, ettei tuomion ajallisia vaikutuksia rajoiteta, ja tämän jälkeen tutkinut, oliko tulkintatuomion kohteena olleen yhteisön oikeusnormin sisältö objektiivisesti epäselvä.

16. Tältä osin totean, että asiassa Legros ym. antamassaan tuomiossa yhteisöjen tuomiois-

15 — Ks. erityisesti asia 24/86, Blaizot, tuomio 2.2.1988 (Kok. 1988, s. 379, 27—33 kohta); em. asia Legros ym., tuomion 30—36 kohta ja lopuksi asia C-415/93, Bosman, tuomio 15.12.1995 (139—146 kohta, Kok. 1995, s. I-4921).

tuin katsoi tarpeelliseksi tuomion ajallisten vaikutusten rajoittamisen siltä osin kuin "meriveron erityispiirteiden ja DOM:ien erityisluonteen takia on aiheutunut epävarmuutta siitä, onko tämä vero yhteisön oikeuden mukainen. Tätä epävarmuutta kuvastaa myös yhteisön toimielinten toiminta meriveroa koskevan ongelman osalta". [16] Siten ottaen huomioon, että Ranskan tasavalta saattoi olettaa, että riidanalainen kansallinen lainsäädäntö oli yhteisön oikeuden mukainen, yhteisöjen tuomioistuin katsoi, että ETY:n perustamissopimuksen määräyksiin ei voitu vedota sellaisten vaatimusten toteuttamiseksi, joilla pyrittiin saamaan palautetuksi ennen tuomion julistamispäivää eli 16.7.1992 kannetut meriverot, paitsi jos palautusta haluavat olivat ennen tätä päivämäärää nostaneet kanteen tai esittäneet muuten tätä vastaavan vaatimuksen.

Tämän jälkeen yhdistetyissä asioissa Lancry ym. tämän jälkeen annetussa tuomiossa sovellettiin tätä samaa ajallisten vaikutusten rajaamista niiden meriverojen palauttamisen osalta, joita oli kannettu edellä mainitun päätöksen 89/668/ETY voimaantulon jälkeen asiassa Legros ym. annetun tuomion julistamispäivään saakka, koska päätöksellä ei ollut muutettu meriveron luonnetta ja koska vasta asiassa Legros ym. annetulla tuomiolla oli poistettu ne epäilykset, joita oli ollut siitä, onko tämä vero yhteisön oikeuden mukainen.

17. Mielestäni näiden samojen seikkojen perusteella, joihin vedottiin edellä mainitussa kahdessa ennakkoratkaisuasiassa, nyt käsiteltävänä olevassa asiassa annettavan tuomion vaikutuksia on rajoitettava samalla tavalla, kuin näissä kahdessa asiassa tehtiin.

18. Edellä esitetyn perusteella ehdotan, että kansallisen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin vastataan seuraavasti:

1) Yhteisen tullitariffin käyttöönottamisen eli 1.7.1968 jälkeen jäsenvaltiot voivat asiaa koskevien yhteisön oikeusnormien puuttuessa pitää voimassa sellaisen vaikutukseltaan vastaavan maksun, jota kannetaan sellaisista kolmansista maista suoraan tuotavista tuotteista, joiden kanssa yhteisöllä ei ole mitään erityissopimusta, mutta jäsenvaltiot eivät saa ottaa yksipuolisesti käyttöön tällaisia uusia maksuja tai veroja, laajentaa jo 1.7.1968 voimassa olleiden maksujen tai verojen soveltamisalaa tai nostaa niiden verokantaa.

16 — Em. asia Legros ym., tuomion 31 kohta.

2) Kansallisen tuomioistuimen tehtäviin kuuluu päättää asiaa koskevan kansallisen lainsäädännön tutkimisen perusteella, onko meriveron kaltaisen veron, sellaisena kuin sitä sovellettiin pääasian tosiseikkojen tapahtuma-aikana, katsottava olleen voimassa olevaa oikeutta jo silloin, kun yhteinen tullitariffi otettiin käyttöön, ottaen huomioon erityisesti veron soveltamisedellytykset, verovelvollisten piirin ja verokannan.

3) Yhteistä tullitariffia ja yhteistä kauppapolitiikkaa koskeviin EY:n perustamissopimuksen määräyksiin ei voida perustaa sellaisia vaatimuksia, joilla pyritään ennen 16.7.1992 maksettujen, meriveron kaltaisten verojen palauttamiseen, paitsi jos tätä koskeva kanne on pantu vireille tai sitä vastaava muu vaatimus on esitetty ennen kyseistä päivämäärää.